
Dar boha slunce

Ahmore probudil pronikavý nárek. Bojovala se spánkem, odháněla ho a plašila, až ji konečně pustil. Dlouho ležela v posteli s vytřeštěnými očima, ale ve tmě nic neviděla. Vzdálené vlny křiku ji přimrazily na místě. V prvních okamžicích po probuzení ten zvuk nedokázala zařadit. Kočka? Nějaký divný pták? Když se jí projasnila mysl, se zachvěním poznala, že jde o pláč žen.

Potmě a stále nahá prošla místností, bosýma nohama po studené mozaikové podlaze. Než dospěla ke dveřím, pochopila. Tížila ji přítomnost bohů, hustá jako med, naléhavá a varující. Ahmore vždy vnímala bohy.

Znecitlivělými rukama otevřela dveře. Na chodbě Domu žen se míhaly stíny. Postavy na nástěnných malbách se ve tmě natahovaly a křivily a sahaly pažemi po rozechvělé Ahmore. Ve vzduchu visela těžká vůně parfému a květin, příliš sladká, než aby byla příjemná. Kvílení se blížilo. Ze tmy se vynořily postavy žen, které se opíraly jedna o druhou, drásaly si obličej a v zármutku si trhaly šaty, pokud vůbec nějaké měly. Ahmore sledovala, jak přicházejí a míjejí její dveře, aniž by si uvědomovaly její přítomnost. Renenet, Hentaneb, Chamaat, Baketamen: všechny tváře z harému, které znala a milovala, zčervenale hořem a s ústy zkřivenými pláčem. Prošly kolem ní jako jediné tělo s mnoha plačícíma očima, mnoha drápajícíma rukama, jako jediná bytost s mnoha žalem zasaženými *ka*.

Za nimi kráčela Mutnofret.

První králova dcera byla oblečená a nasadila si paruku, ačkoliv zjevně neměla čas namalovat si obličej. Její šaty nebyly roztrhané. Kráčela vzpřímeně, s narovnanými rameny, obličej jako pečlivě ovládanou masku, která však nedokázala skrýt její dychtivost. Ne před Ahmose. Už teď, v temnotě Domu žen, vypadala jako Velká královská manželka.

Mutnofret se zastavila u Ahmosiných dveří. „Náš otec zemřel.“

Ahmose mlčky přikývla. Už to věděla.

Mutnofret zářily ve tmě oči jako ohně. „Obleč se. Musíme jít za matkou.“

„Ne.“ Ahmose netušila, proč to řekla, jen že to říct musela. Když tak stála a dívala se na netrpělivý výraz v obličejí starší sestry, v břiše se jí stočil mrazivý had. Nešlo o strach. Aspoň ne přesně.

„Co tím myslíš, že ne?“

„Musím... měla bych jít do Svatého domu. A modlit se.“ To byl dobrý důvod odmítnutí, a jakmile to řekla, stal se pravdou.

Mutnofret podrážděně odfrkla. „Pořád se modlíš. Tak běž. Ale nechod takhle nahá. A vrať se za úsvitu, to je za pár hodin. Naše matka nás bude očekávat.“ *Bude očekávat mě*, říkaly Mutnofretiny oči.

Ahmose si oblékla červenou tuniku, starou a vybledlou, kterou měla z dětství. Nebyla zrovna vhodná pro faraonovu dceru, ale teď pro ni byla důležitá útěcha, ne krása. Půjde do velkého chrámového komplexu Ipet-Isut. Nebyl čas shánět doprovod nebo vůz. Hodinu tam, hodinu zpátky – bude mít právě dost času, aby položila dar u Usirovy svatyně. A procházka jí pomůže utřít si myšlenky. Nasadila si paruku – ne svou nejlepší, ale kdo by ji před svítáním viděl? – a vyklouzla ze dveří, tichá jako říční mlha.

Faraonův harém byl přepychové a příjemné místo, s rozsáhlými zahradami s bylinami, květinami a stromy, s řadami a řadami altánků s pilíři, i s chladnými místnostmi plnými hudby a smíchu. Ahmose tu ráda trávila dny, povíдалa si s přítelkyněmi, zkoušela si nejhezčí šaty a hrála senet pod olivovníky. Dnes se ale Dům žen pod těžkým baldachýnem hvězd krčil a truchlil. Noc a smutek tlumily všechny krásy.

Ahmose chtěla nechat pláč co nejrychleji za sebou, a tak si pevně zavázala dlouhý šátek kolem ramen a téměř vyběhla přes nádvoří na ulici. „Jdu jenom na vzduch,“ řekla strážným u brány, a ti když viděli v její mladém obličejí starosti, bez problémů ji pustili.

Ačkoliv už dávno začalo horké období *šemu*, noc byla nezvykle chladná. Jakmile se Ahmose vzdálila od harému, noční klid ji trochu ukonejšil a chlad bystřil její smysly. Starosti jí nedělala faraonova smrt, ale všeprostopupující, zoufalá jistota, že tato noc, tento okamžik, tento svitek v božích rukou pojednává o ní. Byla čepem, na kterém závisela rovnováha následujícího dne. Tato chvíle nastala jen pro Ahmose a ona s ní nechtěla mít nic společného. Mimo vysoké pískovcové zdi harému, kde jedinými zvuky byl cvrkot nočního hmyzu a hluboký, temný, vzdálený hlas Iteru, si byla jistá aspoň tím.

Povězte mi, prosila za chůze bohy, *co se stane. Jsem vaše oddaná služebná, slitujte se a odpovězte mi*. Ale bohové mlčeli.

Za sebou na silnici uslyšela dusot kopyt a dech klusajících koní. *Takový hloupý nápad, vydat se ke Svatému domu pěšky! Sama, a v noci!* Ahmose se horečně rozhlédla po nějakém úkrytu. Udusaná prašná cesta vedla na sever k chrámům a na jih k Vesetu v rovné, široké, lhostejné lince. Kraje cesty byly holé až na spleť suchých plevelů vysokých po kolena, obvyklých pro toto roční období.

Neměla ani dýku za opaskem, nic. Ohlédla se směrem, odkud přišla. Stál tam Dům žen s rozsvícenými lampami, které zlatě zářily do chladné noci, jasné jako skarab. Tak daleko by ale nedoběhla a vůz byl navíc mezi Ahmose a bezpečím harému. Mohla by přeběhnout silnici a strništěm sklizeného pšeničného pole se dostat k řece – ale ne. K břehu to bylo daleko a stejně by tam nenašla nic než bahno, rákosí a několik tenkých palem. Žádný úkryt. Ani strážní u brány na tu dálku neuslyší její křik.

Nehybně stála se zatátými pěstmi, sledovala blížící se vůz a modlila se: „Chonsu, který chráníš noční cestovatele, pohlédni na mě! Zažeň z mé cesty zlo!“

Vůz už byl tak blízko, že viděla, jak se koním blýská v očích měsíční svit. „Pomalou, pomalou,“ křikl vozataj a přitáhl otěže. Koně se udýchaně zastavili vedle Ahmose.

„Vida,“ pravil vozataj a opřel se předloktím o zábradlí vozu. „Králova dcera.“

Ahmose se zarděla.

„Dnes v noci nejsi oblečena královsky.“

„Co je ti do toho, jak jsem oblečená?“ Dívala se na toho nestoudného muže. Doufala, že vypadá majestátně a hrozivě, ale byla si bolestně vědoma toho, že ve svých třinácti letech i navzdory královské krvi teprve začíná být ženou.

Vozataj se na ni ušklíbl jako kluk, ačkoliv byl přinejmenším dvakrát starší než ona. V koutcích očí se mu vytvořily vějíře vrásek. Černé oční stíny se mu rozmazaly od toho, jak si promnul obličej. Měl špičatý nos i bradu, štíhlé a ploché líce a dlouhý obličej.

Ahmose okamžitě připomněl obrazy Anupa. Anupu, šakalí bůh podsvětí, který mohl zatratit nebo odměnit. Bude ten muž její přítel, nebo nepřítel? Nevěděla, a neznalost vzbudila její zvědavost.

„Zajímá mě spíš bezpečí Amenhotepovy dcery než její oblečení,“ řekl muž. „Co tu děláš, sama a potmě?“

„Nemáš co vyslyšet faraonovu dceru ani používat královo jméno tak nedůstojně.“

Vozataj se zasmál. Ne trochu, ale na celé kolo, hlasitě a štekavě jako volání čejky. Jeho pobavení odhalilo dopředu vyčnívající horní zuby. Ahmose se na něj zamračila. Copak se zbláznil, smát se králově dceři? Pak jí tělem přeběhl strach. Jestli je šílený, ona je s ním sama a nikdo neuvidí ani neuslyší, co jí možná provede. O krok couvla.

„Ach, omlouvám se, královo dcero,“ řekl okamžitě. „Polekal jsem tě. Strach je to poslední, co dnes v noci potřebuješ, ubohá holčičko.“

Co věděl o čerstvé smutné zprávě? Teprve před chvílí se donesla do harému. Faraonovy ženy a děti by měly vědět o jeho odchodu do Rákosových polí jako první, s výjimkou správců a nejbližších rádců. A *holčičko*? Měla paruku, byt celkem obnošenou, ne dětský cop. I tomu nejprostšímu *rechet*, úplně nevzdělanému rolníkovi, by mělo být zřejmé, že už je žena.

„Nebojím se tebe ani nikoho jiného,“ odpověděla. „Jsi jen děsivě hrubý, to je všechno.“

„Kam jdeš?“

„Nikam. Jen se procházím na vzduchu.“

Vozataj si odfrkl. „Královy dcery jen tak bezcílně nebloumají na ulici. Vzduchu si můžeš užívat na nádvoří paláce, ne? Chceš odvézt tam, kam máš namířeno, vznešená paní?“

„Musela bych být hloupá, abych nastoupila do vozu s cizím mužem, který se směje faraonově vlastní krvi. A kdo si ani neumí namalovat oči.“

Neuvěřitelné bylo, že se znovu rozesmál. Natáhl k ní ruku, jako kdyby jí chtěl pomoci nahoru. Ahmose se na ni podívala, pak na jeho obličej, ale nepohnula se.

„Jsem generál Thutmose,“ představil se, „nejlepší voják a nejbližší přítel tvého otce. Taky mám důvod být venku na vzduchu. Stejný jako ty, vznešená paní. Slyšel jsem, že faraon je mrtvý.“

„Už to víš?“

Přikývl. Tvářil se vážně, ale oči mu pořád zářily. „Nevymýšlím si, že jsem nejbližší přítel tvého otce. Byl jsem jím. Jsem... zarmoucený.“ Thutmose odvrátil oči směrem k řece. „A zmatený,“ dodal tiše. Ahmose si nebyla jistá, jestli poslední slova byla určena jí, nebo noci.

„V tom případě jsi ztratil přítele. Upřímnou soustrast.“ Ahmose ještě nezažila smrt milované osoby. Ani otcova smrt ji doopravdy nezarmoutila. Zнала Amenhotepa jen jako krále, jako postavu na trůnu, jako ruce, které třímaly berlu a důtky. Napadlo ji, jaké by to bylo, kdyby ztratila svou nejbližší přítelkyni, pohlednou dívku Aiju ze severu, s neholenými, zlatými vlasy. Nebo Mutnofret, která sice byla povýšená, ale k Ahmose se vždycky chovala vlídně. Věděla, že by se měla radovat za mrtvé. Jsou přece privilegovaní, žijí napořád u bohů a loví v Rákosových polích v člunech ze slunečního ohně. Ale nikdy už nespátřit milované na vlastní oči... Vzedmul se v ní soucit k Thutmosevi a v jejím srdci promluvil známý hlas. *Tomuhle muži věř. Věř mu.* Nedalo se o tom pochybovat: to mluvila Mut, matka bohů. Její hlas byl konejšivý a jasný, jako přímý protiklad k nejistotě, již cítila ještě před chvílí, když prosila bohy o odpověď.

Ahmose se Mut ještě nikdy nevezpřela a nezačne s tím ani teď. Přistoupila k plošině vozu a natáhla ruku.

Thutmose se na ni usmál – mírně a přívětivě – a vzal její ruku do své. Ahmose cítila jeho mozoly a sílu a nechala se vytáhnout vedle něj. Ještě než se ho pustila, slyšela souhlasné mumláni bohů, šepot v srdci, který připomínal ševelení vody v rákosí.

Thutmose zamlaskal na koně. „Takže kam máš namířeno, vznešená paní?“

„Do Ipet-Isut.“ Zaváhala. „Ale nejsem si jistá, jestli tam teď opravdu chci.“ Pořád cítila tíhu pohledu bohů, kteří ji pozorovali. Z jejich pozornosti jí naskakovala husí kůže. Možná je Svatý dům tím posledním místem, kam by Ahmose měla dnes v noci jít. „Jaký cíl máš ty, generále?“

„Nejel jsem na žádné konkrétní místo. Jen se mi nejlíp přemýšlí, když stojím na voze.“

„A pomohlo ti to i dnes v noci?“ Ahmose se za řeči ohlédla. Dům žen se vzdaloval do noci a připadal jí čím dál menší, temnější a studenější.

Thutmose se ostře nadechl. Ahmose napadlo, jestli ho svými slovy nějak nezranila, ale když se na něj podívala, usmíval se. Opět bylo vidět jeho velké přední zuby. „Nevím, jestli je mi pomoci, ať už dnes v noci nebo jindy.“

„Co tím myslíš?“

Generál zavrtěl hlavou. „Není to nic, s čím by si měla lámat hlavu pěkná dívka. Pověz, už jsi někdy jela na voze?“

„Jednou nebo dvakrát. Nikdy ale moc rychle,“ přiznala.

„Ha! V tom případě se projedeme po polích tak rychle, jak budeš chtít.“ Krátce sykl, koně mrskli ocasey a zrychlili tak náhle, až se Ahmose musela chytit zábradlí. Studený vzduch ji šlehal do kůže, svěží a ostrý se šedohnědou vůní ječmene.

Usmála se. „Je to pěkné. Ten vítr je příjemný.“

Generál se zasmál, jako když štěká šakal. „Máš ráda dobrodružství?“ Trhl otěžemi a koně se dali do ještě rychlejšího cvalu. Na cestě před nimi se objevily bledé obrysy, které záhy úplně zbělaly. U kraje cesty stáli dva muži v krátkých suknicích neurozených obyvatel a něco si šeptali. Ahmose se na ně s nedůvěrou podívala, když je míjeli. Kdyby šla do Svatého domu, potkala by je. Sama.

„Měl sis s sebou vzít víc mužů, generále. Co když nás někdo oloupí?“

„Pche. Lupiči. Pro ně mám tohle.“ Neuvěřitelně hbitě vytrhl z opasku dýku a vyhodil ji do vzduchu, aniž by se na ni třeba jen podíval. Dýka se zatočila a dopadla mu rukojetí zpátky do dlaně. Zasmál se Ahmosině polekanému výrazu. Pak ale jeho smích ustal, stejně rychle, jako tasil dýku. „Ty jsi ta, která vykládá ženám sny?“

Zaváhala. „Ano. Jsem vyvolená bohy. Překvapuje mě, že generál z otcovy armády ví něco o tom, co se odehrává v Domě žen.“

Thutmose si nevšímal nevyřčené otázky a vážně sledoval cestu před nimi. Svit hvězd a měsíce tlumil odstíny jeho pleti. Jeho profil se jasně rýsoval na černém pozadí nočního nebe. I když měl rozmazané oční stíny, jeho oko vypadalo temně a dravě jako oko samotného Hora. Náhle, navzdory zimě, naléhavosti noci a dosud nerozvinuté hrozbě rána se Ahmose zmocnilo divoké vzrušení. Ať ji čeká jakákoliv budoucnost, ať jí bozi s východem slunce nadělí cokoli, teď byla tady, v obnošené tunice, a letěla nocí, volná jako skákající ryba. Poprvé byla o samotě s mužem a nevěděl o tom nikdo, jen ona. Odvrhla všechny starosti. Připadala si jako hrdinná princezna z chůviných příběhů, plná tajemství a moci.

Zlehka položila dlaň na Thutmosovu ruku. Generál k ní sklopil oči. „Rychleji,“ řekla.

Sykl a koně se dali do trysku. Vítr Ahmose div nestrhl z hlavy paruku. Zachytila ji a přidržovala si ji jednou rukou, zatímco druhou svírala zábradlí kousek od Thutmosových rukou na otežích.

„Jmenuju se Ahmose,“ vykřikla do noci.